

металургійного виробництва, що складуть каркас для реалізації інноваційних перетворень на залізничному транспорті країни;

3) основна ідея формування виробничо-логістичного кластеру полягає в тому, щоб на основі науково-обґрунтованих і технологічно реалізованих інноваційних рішень створити умови для інноваційної модернізації залізничної галузі та розвитку високошвидкісного руху в країні;

4) успіх функціонування виробничо-логістичних кластерів визначається станом бізнес середовища в країні та рівнем державної підтримки через механізми державного регулювання і стимулювання процесів створення кластерних структур або шляхом безпосередньої участі держави в структурі даного кластеру.

Таким чином, формування виробничо-логістичних кластерів має стати тим фундаментом, який створить умови для генерації нових знань і втілення їх результатів в новітні технології для забезпечення інноваційного розвитку залізничної галузі, підвищення конкурентоспроможності Укрзалізниці на міжнародному ринку перевезень.

Література.

1. Бутько Т.В. Удосконалення підходів щодо розвитку швидкісного і високошвидкісного руху пасажирських поїздів на залізницях України / Т.В. Бутько, Л.О. Пархоменко // Інформаційно-керуючі системи на залізничному транспорті. - 2014. - № 4(Дод.). - С. 14.

2. Дикань В.Л. Скоростное движение железнодорожного транспорта в мире и перспективы развития в Украине / В.Л. Дикань, И.В. Корнилова // Вісник економіки транспорту та промисловості. – 2010. - № 32. - С. 15-25.

3. Кірдіна О.Г. Концептуальний підхід до створення інтегрованого об'єднання «Швидкісні магістралі» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=436>. – Назва з екрана.

УПРАВЛІННЯ КРЕДИТНИМ РИЗИКОМ БАНКУ В РАЗІ СТРИМКОГО ЗРОСТАННЯ ОБСЯГІВ КРЕДИТУВАННЯ

Кришталь Г. О., к.е.н.

Міжрегіональна академія управління персоналом

Головною передумовою активізації соціально-економічного розвитку України є швидке відновлення та розширення кредитування реальної економіки банківським сектором. Кредити, прискорюють обіг капіталу, сприяють розширеному відтворенню товарів і послуг, підвищенню рентабельності виробництва і прибутковості капіталу; техніко-технологічному оновленню та інноваційній модернізації виробництва. Відновлення кредитування стане можливим тільки після відповідного відновлення та збільшення ресурсної бази банків, що, в свою чергу, стане можливим лише після подолання поточної економічної кризи та повернення довіри бізнесу, населення і зовнішніх інвесторів до банківської системи України.

Відновлення та розширення кредитування нерозривно пов'язане з вирішенням завдання ефективного управління кредитним ризиком. Адже поживлення економіки не відразу позитивно позначиться на кредитоспроможності позичальників та вплине на відновлення вартості активів, переданих у заставу. Тому зростання обсягів кредитування може призвести до накопичення ризиків як в окремих банках, зокрема державних, націоналізованих, системоутворюючих, так і в банківській системі в цілому.

Управління кредитним ризиком – один із найбільш детально розроблених науковцями та практиками напрямів. Серед дослідників можна назвати таких відомих вітчизняних та іноземних учених, як В. Вітлінський, О. Пернарівський, Я. Наконечний, Г. Великоіваненко, О. Вовчак, Л. Примостка, І. Гавриленко та О. Коковін, В. Царьков, Н. Сітнікова, Дж. Сінкі-молодший, Дж. Бесіс (J.Bessis) та багатьох інших.

У науковій літературі залишається поза увагою питання, яке стосується ефективного управління кредитними ризиками в умовах високих темпів зростання кредитного портфеля банку, зокрема питання щодо впливу швидкого зростання обсягів кредитування, процентних ставок за кредитами та депозитами на рівень кредитних ризиків.

Слід зазначити, що зростання обсягів кредитування, як правило, не відбувається рівномірно. Є періоди зростання, стабілізації або спаду, потім нового зростання і т. д. Це, в свою чергу, створює циклічність у спроможності банку формувати резерви під знецінення кредитів. За високих темпів зростання обсягів кредитів існує ризик того, що банк може не встигати сформувати резерви в повному обсязі. Проте коли темп зростання сповільнюється або кредитування досягає насиченості, спроможність банку формувати резерви підвищується, і банк може їх доформувати в повному обсязі [1, с.35]. Отже, вдосконалити регулятивні вимоги до формування резервів під знецінення кредитів шляхом врахування циклічності в спроможності банку формувати резерви.

Для врахування впливу темпу приросту кредитів, процентних ставок, цільової рентабельності капіталу на спроможність банку формувати резерви розроблено динамічну модель діяльності банку. Доцільність застосування динамічних моделей для розробки стратегії розвитку як окремого банку, так і банківської системи в цілому з метою ефективного управління кредитними ризиками через адекватне формування резервів під знецінення кредитів та формування зваженої кредитної політики і політики щодо управління кредитними ризиками.

На основі розробленої моделі вдосконалено механізм управління кредитними ризиками в умовах швидкого зростання. В результаті, управління кредитним ризиком представлено як процес узгодження спроможності банку взяти на себе кредитний ризик (спроможності формувати резерви під знецінення кредитів) із пропозицією з боку економіки надати кредитний ризик [2, с. 12].

Сформульовано такі вимоги, які забезпечують успішне швидке зростання: По-перше, приріст обсягу кредитів банку повинен бути в межах доступних

грошових коштів. По-друге, прибуток повинен бути не меншим за цільовий прибуток. По-третє, необхідний приріст резервів не повинен перевищувати допустимого приросту резервів [3, с. 93].

Зважаючи на нерівномірність темпів приросту обсягів кредитування, пропонуємо вдосконалити регулятивні вимоги до формування резервів під знецінення кредитів шляхом врахування циклічності в спроможності банку формувати резерви [4, с. 43]. У періоди зростання, котрі характеризуються високими темпами приросту кредитів, банк формує резерви частково, а в періоди помірних темпів зростання або стабілізації - доформує резерви у повному обсязі. Такий механізм формування резервів забезпечує прибуткову діяльність банку під час швидкого зростання, що, в свою чергу, сприяє зміцненню довіри до банків та гарантує стабільні надходження податку на прибуток банків до державного бюджету.

Наступні дослідження доцільно спрямувати на побудову моделі взаємодії банківського та реального секторів економіки в умовах швидкого економічного зростання. Ця модель повинна дати відповіді на такі важливі запитання: які обсяги кредитування потрібні економіці, скільки треба надати державних гарантій, як зміцнюватиметься кредитоспроможність економічних агентів тощо.

Література.

1. Кредитний ризик комерційного банку: навч. посіб. [Текст] / В.В. Вітлінський, О.В. Пернарівський, Я.С. Наконечний, Г.І. Великоіваненко; за ред. В.В. Вітлінського. – К.: Т-во “Знання”, КОО, 2000. – 251 с. – (Ukrainian source).
2. Вовчак О., Меда Н. Модернізація підходів до оцінки кредитоспроможності позичальників банків [Текст] / О. Вовчак, Н. Меда // Вісник Національного банку України. – 2013. – № 12. – С. 11-15. – (Ukrainian source).
3. Примостка Л.О. Фінансовий менеджмент у банку: підручник [Текст] / Л.О.Примостка – 2-ге вид., перероб. і доп. – К.: КНЕУ, 2004. - 468 с. - (Ukrainian source).
4. Гавриленко И.В. Динамика и риски микрокредитов [Текст] / И.В. Гавриленко, А.В. Коковин, В.А. Царьков // Банковские технологи. – 2012. – № 1. – С. 42–45. – (Russian source).

ШЛЯХИ ЗАПРОВАДЖЕННЯ ІНСТИТУЦІЇ БІЗНЕС-ОМБУДСМЕНА В УКРАЇНИ

Курочка В. О., студентка

*Науковий керівник: Клименко О. М., к.е.н, доцент
Чернігівський Національний Технологічний Університет*

12 травня 2014 року між Урядом України, низкою бізнес-організацій України та міжнародними фінансовими колами було підписано Меморандум про взаєморозуміння для української Антикорупційної ініціативи, який зафіксував намагання сторін-підписантів спільно діяти у напрямі боротьби з корупцією та несправедливим ставленням до бізнесу, а також спільно вживати